

vilde fremme dette Lovforslag, medmindre der skaffedes Sikkerhed for, at i Løbet af nogle Maaneder i hvert Fald alle Grønsagskonserves, Bønner, Karotter og andre Gulerødder, Spinater, Ærter — omtrent en lignende Affattelse — blev undtaget fra Loven. Jeg konstaterer, at denne Ændring, som der altsaa er Flertal for i dette Ting, vil koste Staten 150 000 Kr. Jeg betragter Bestemmelsen om Told paa den. Indførsel, der finder Sted af den Art Grønsagkonserves, som meget vel sammenhørende med de øvrige Bestemmelser i Loven, og finder for mit Vedkommende ingen Anledning til at undtage disse Ting. Men da det er ganske givet, at man her har Valget imellem enten at se hele den Gruppe af Varer, for hvilke Luksusfortoldningen blev begrænset til Udgangen af November, forsvinde eller at redde den største Del deraf ved at ofre Grønsagerne, er der for mig ikke nogen Tvivl om, hvilket der er det mindre Onde, og det vælger jeg ved paa mit Partis Vegne ikke at modsætte mig Vedtagelsen af dette Lovforslag.

Drachmann: Jeg kan være enig med den ærede foregaaende Taler om, at Afgørelsen af denne Sag er truffet, hvis man da paa Forhaand vil bøje sig for et Flertal og opgive Haabet om, at den sunde Fornuft i sidste Øjeblik kan trænge igennem. Men selv om jeg altsaa er enig med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard heri, maa jeg alligevel meget beklage Sagens Udvikling, og det forekommer mig i alt Fald, at man maa kræve Sagen belyst i et Udvalg, saaledes at man kan se Konsekvenserne af, hvad der nu foretages, og se, om der ikke var Mulighed for at faa Gyldigheden af de Positioner, der nu foreslaas ophævet, forlænget.

Det, der sker, er, at man lader Konserves af Bønner, Karotter, Gulerødder, Spinater, Ærter udgaa af den midlertidige Toldlov. Det vil sige, at disse Varer sættes ned fra en Toldsats af 100 Øre pr. kg til 40 Øre. Grunden hertil kender alle ærede Medlemmer af dette høje Ting. Det er den sædvanlige Frygt fra radikal Side for, at der skal indeholdes et lille Beskyttelsesmoment, en lille Opmuntring til den indenlandske Produktion i de Love, vi har kaldt Luksustoldlove og valutaforbedrende Love. Det er dette Ønske, der er trængt igennem, saaledes at man nu staar overfor et Bortfald af den højere Toldsats for disse Varers Vedkommende. Hvis man kunde paavise en Prisstigning, som Følge af den indførte Luksustold paa disse Varer, skulde

jeg ikke sige noget hertil, saa maatte jeg delvis anerkende de Grunde, der har ligget bag denne Agitation fra radikal Side. Men det er jo saaledes, at takket være denne Lov, ikke til Trods for den, har de danske Fabrikker endelig en Gang kunnet udvide deres Produktion og blandt andet fuldt ud kunnet optage den usædvanlig store og gode Avl af Grønsager og herhenhørende andre Varer, der danner Raastofferne for Konservesfabrikationen, Varer, hvis Avl vi alle maa ønske fremmet, særlig som Bindtægt for det mindre Landbrug; det drejer sig her baade om Gartneriprodukter og om Produkter fra det mindre Landbrug.

Fabrikkerne har ikke forhøjet deres Priser til Trods for den Beskyttelse, som vi om lidt vil høre betegnet fra radikal Side som kolossal, de har derimod kunnet give Dyrkerne en væsentlig forøget Pris for Grønsagerne. Jeg skal saaledes nævne, at mens Prisen til Dyrkerne i 1923 var 32 Ø. pr. kg for Ærter, saa udgør den i 1924 40 Ø. Fabrikkerne har endda kunnet afholde Omkostningerne ved en væsentlig højere Arbejds løn, og de har takket være en udvidet Drift og den Sikkerhed, de mente at kunne have i Henhold til dette Lovforslag, ved deres Produktionsforøgelse opnaaet al ligevel at levere Varerne til samme billige Pris som tidligere under den da gældende Toldlov.

Naar man ved, at Konservesfabrikkerne har sluttet Kontrakt med ca. 4 000—5 000 Dyrkere, altsaa alle sammen mindre Landbrugere og Gartnere, naar man ved, at der er tegnet Arealer paa en 1 400—1 500 Tdr. Land til den nu udvidede Grønsagsdyrkning, og naar man endelig ved, at alt dette er naaet uden Forhøjelse af Priserne, saa er det mig ufatteligt, at den højtærede Regering ikke har kunnet efterkomme de Henstillinger, der har været rettet fra Konservesfabrikkerne — bag hvilke Dyrkerne har staaet fuldt ud — om at bibeholde de Toldsatser, hvis Nedsættelse nu er foreslaaet. Det forekommer mig, at den Omstændighed, at Statskassen — hvis man altsaa nu gaar til at føre disse Toldsatser tilbage til deres gamle Højde — samtidig taber halvandet Hundrede Tusind Kroner, dog burde være et Moment, der talte med i samme Retning.

Ser man paa de hittidige økonomiske Dispositioner fra den højtærede Regerings Side, bliver man jo ikke netop slaaet af den Velvillie overfor Produktionen, af den Frigørelse for de gamle, skimlede, forældede Doktriner, som man hørte saa meget om inden Valget. Jeg mindes den Gestus paa